

ΣΤΗ ΝΥΚΤΑ

Γλυκειά μου νύκτα, ἐπὺ 'ς τὸ λογισμό μου
Δίνεις φτερά κ' εὐθύς κινάει νὰ φύγη,
Τὸ σκότος σου δὲν κρύβει τὸ θεό μου
Καὶ 'ς τὴ χαρὰ τὸ ἀγέιλι ἀγάλλι ἀνοίγει.

Ἄν σκότος πλημμυρεῖ τὸν ὀφθαλμό μου,
Τὸ δάκρυ μου κανένας δὲ ξανοίγει,
Κι' ὅποιος ζητεῖ νὰ ἰδῇ τὸ θάνατό μου
Μ' ἀφίνει νὰ αἰσθανθῶ ἄνεσι λίγη.

Ἄπὸ μικρὸς σ' ἀγάπησα· σὺ μόνη
'Σ τὴν τρομερὴ τοῦ κόσμου ἀνεμοζάλη
Ἐκκανες τὴ ψυχὴ μου νὰ ἡμερόνη.

Πάντα ποθῶ τὴν ἡσυχίαν σου ἀγκάλη,
Καὶ μέσα 'ς τὸ σκοτάδι ποῦ μὲ ζώνει
Ἄχαρτερῶ τὴ νύκτα τὴ μεγάλη.
(Ἀθήναι 1897) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Η ΠΕΤΡΑ

Μπορεῖ ἀγάπη δι' ἐμὲ στὰ στήθη σου νὰ βράζει,
ἀλλ' ἔτσι τὴν ἀγάπη του κανένας δὲν ἐκφράζει,
καὶ οὔτε ἦτανε σωστὸ τὴν πέτρα νὰ μοῦ βίβης,
ποῦ κόντεψε τὴν κοῦτρα μου σὲ δυὸ νὰ τὴν ἀνοίξης.

Εἶνε γιὰ συνεννόησι στὸν κόσμον τρόποι τόσοι,
χωρὶς κανένας τίποτε, ἀγάπη μου, νὰ νοιώσῃ,
καὶ ὄχι πέτρες νὰ πετῆς σὰν τὰ μικρὰ παιδιά,
γι' αὐτὸ τὴν ἐξί σου αὐτὴ φρόντισε νὰ ξεχάσῃς,
δὲ φθάνει, ποῦ μοῦ ἔκαμες κομμάτια τὴν καρδιά,
θέλεις καὶ τὸ κεφάλι μου λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ σπάσῃς ;
(Ὀκτώβριος 1897) ΜΑΝΗΣ